

HỒI 262

Dọa Nạt Dụ Dỗ

N

ổng Cảnh Trân bị giải vào trong trướng.

Khấu Trọng đứng dậy nghênh đón: “Mau cởi trói cho Đồng đại soái!”.

Mấy vệ binh giải họ Đồng tới đều lấy làm ngạc nhiên, Khấu Trọng phải nhắc lại một lần nữa mới hoang mang rút trủy thủ ra, cắt dây trói cho Đồng Cảnh Trân.

Khấu Trọng ra lệnh cho thủ hạ lùi ra bên ngoài, rồi vui vẻ nói: “Đồng đại tướng quân, mời ngồi!”.

Đồng Cảnh Trân đảo mắt một vòng nhìn quanh soái trướng vốn là của mình, chán nản thở dài nói: “Người giết ta đi, Đồng Cảnh Trân này tuyệt đối không quy hàng hạng tiểu tử miệng còn hôi sữa như người đâu”.

Khấu Trọng chẳng hề để ý đến thái độ của y, vẫn cười vui vẻ nói: “Ta biết Đồng đại tướng quân thua mà không phục, nhưng sự thực đã là như vậy, không thể nào thay đổi được nữa, Đồng đại tướng quân thấy có đúng không?”.

Đồng Cảnh Trân vẫn nhắc lại câu nói trước: “Người giết ta đi!”.

Nếu không phải vì thương thế quá trầm trọng, thì y sớm đã thừa cơ đột phá vòng vây trốn đi rồi.

Khấu Trọng thản nhiên nói: “Ta không hề muốn ngài đầu hàng. Thân tộc phụ mẫu thế nhi của ngài đều ở Ba Lăng, nếu như ta bức ngài đầu hàng, hoặc giả tuyên bố ngài đã đầu hàng chúng ta, vì vậy mới trợ giúp chúng ta phá hai trại của Chu Xán và Tào Ứng Long, thì không phải đã hại chết người nhà và tộc nhân của ngài hay sao. Những chuyện như vậy Khấu Trọng này tuyệt đối không bao giờ làm”.

Đồng Cảnh Trân nghe thấy câu nói sau cùng của gã, gương mặt đã không còn chút huyết sắc, bởi vì y hiểu rõ gã không chỉ hư trương thanh thế, một chiều này còn lang độc hơn cả uy hiếp giết chết y hay bất kỳ thứ hình cụ dã man nào khác, chỉ nghe y chán nản thở dài: “Người độc lắm! Nói đi!”.

Song mục Khấu Trọng sáng rực lên: "Ta muốn làm một vụ giao dịch với ngài, chỉ cần ngài đáp ứng, ta sẽ thả cho ngài và hai ngàn thủ hạ bị bắt sống ngồi thuyền về Di Lăng, không nên đi đường bộ, bởi vì như thế Chu Xán và Tào Ứng Long nhất định sẽ không tha cho ngài, vì bọn chúng đã nhận định rằng ngài đang mang quân tấn công chúng".

Đồng Cảnh Trân giống như già thêm mấy chục tuổi, buồn rầu ngồi phịch xuống ghế.

Khấu Trọng giờ mới ngồi xuống chiếc soái ỷ vốn thuộc về Đồng Cảnh Trân, mỉm cười nói: "Ta muốn biết tình hình hư thực của hai đạo quân đang tấn công Đường Dương và Viễn An của Chu Xán và Tào Ứng Long".

Đồng Cảnh Trân chau mày nói: "Bọn chúng làm sao chịu cho ta biết những bí mật như vậy chứ? Ngươi thật là ép người quá đáng, chi bằng cứ dứt khoát giết ta đi cho xong".

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng xạ lên những đạo kỳ quang sáng rực, nhìn thẳng vào Đồng Cảnh Trân, chậm chậm rút Tinh Trung Nguyệt, đặt bên cạnh, trầm giọng nói: "Ta dùng thành ý để đối đãi với tướng quân, tướng quân lại coi Khấu Trọng này là tên ngốc, nói không chừng bây giờ ta sẽ chặt cái thủ cấp của ngài xuống, rồi đem thủ hạ của ngài đi chặt đầu hết đấy. Lúc đó thì đừng trách ta đây không nói trước!".

Đồng Cảnh Trân biến sắc nói: "Sĩ khả sát, bất khả nhục, muốn chém muốn giết, Đồng mỗ đây tuyệt không chau mày. Nhưng ngươi không thể làm nhục ta...".

Khấu Trọng thở dài một tiếng, ngắt lời Đồng Cảnh Trân rồi lắc đầu nói: "Đại tướng quân tốt nhất không nên nói nữa. Tiêu Tiền là người thế nào, ta và ngài đều đã quá rõ, sau khi triệt hạ chúng ta và Phi Mã Mục trường, mục tiêu tiếp theo của hãn sẽ là Chu Xán và Tào Ứng Long. Hiện giờ có cơ hội hợp tác, Đồng đại tướng quân sao không thừa cơ tiện thể thăm dò hư thực của bọn chúng luôn".

Đồng Cảnh Trân đảo mắt một vòng, cúi đầu nói: "Ngươi đừng hòng lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử".

Khấu Trọng biết đã kích trúng chỗ yếu hại của y, lại càng biết rõ y không phải thà chết cũng không khuất phục như vẻ bề ngoài, bằng không thì đêm qua đã không chịu để bọn gã uy hiếp đi cướp trại của quân Già Lâu Lan rồi. Gã mỉm cười nhồm người đứng dậy nói: "Nếu đã như vậy thì ta cũng không có gì để nói nữa, Đồng đại tướng quân có hứng thú đi xem cảnh huynh đệ của mình lần lượt đầu rơi xuống đất hay không?".

Đồng Cảnh Trân cười thảm nói: "Ngươi thắng rồi!".

Khấu Trọng hiên ngang ra khỏi trướng, đến bên cạnh bọn Từ Tử Lăng, Lạc Phương, Tuyên Vinh và Bạch Văn Nguyên, đưa tay ra hiệu đã thắng lợi.

Tuyên Vinh hất cằm về phía soái trướng, thỉnh thị Khấu Trọng xem nên xử lý Đồng Cảnh Trân thế nào.

Khấu Trọng mỉm cười: “Đương nhiên là lấy lễ đối đãi, Khấu Trọng này đâu phải là hạng người tàn nhẫn hiếu sát. Tất cả tù binh đều phóng thích, để chúng ngồi thuyền rời khỏi đây, nhưng không cho mang theo binh khí và ngựa, chỉ cho lương thực dùng đủ trong hai ngày thôi”.

Tuyên Vinh lập tức tuân mệnh đi thi hành.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, Lạc Phương, Bạch Văn Nguyên đi ra phía cổng trại, vừa đi vừa nói: “Hiện giờ Chu Xán và Tào Ứng Long nhất định sẽ nghĩ rằng Tiều Tiễn ám hại bọn chúng, các người thử nói xem chúng sẽ phản ứng thế nào?”.

Lạc Phương hoài nghi nói: “Đồng Cảnh Trân có nói dối không?”.

Khấu Trọng tự tin nói: “Có người thông thuộc hư thực của Chu Xán và có hiểu biết nhất định về Tào Ứng Long như Bạch huynh ở đây, làm sao tới lượt hấn hồ ngôn loạn ngữ chứ. Họ Đồng này chỉ là hạng tham sinh úy tử, vì tính mạng, nói không chừng cả lão gia của mình hấn cũng dám bán đứng cũng nên, huống hồ là bọn Chu Xán và Tào Ứng Long?”.

Từ Tử Lăng trầm tư nói: “Vấn đề là Chu Xán và Tào Ứng Long liệu có cho rằng Tiều Tiễn bội phản mình ước, còn Bạch huynh thì vì bị Chu My hãm hại nên đã quy phục về với Tiều Tiễn hay không?”.

Bạch Văn Nguyên quả quyết nói: “Tào Ứng Long thì tại hạ không dám đảm bảo, nhưng Chu Xán thì tính nóng như lửa, khi thấy ái tướng thảm tử, thủ hạ thương vong trầm trọng, tất sẽ dồn hết cơn thịnh nộ lên đầu Tiều Tiễn, cho dù Tiều Tiễn muốn giải thích cũng không giải thích được”.

Khấu Trọng đặc ý nói: “Đặc sắc nhất là Chu Xán có nằm mộng cũng không thể nghĩ ra rằng ta từ Đại Giang tới, rút ngắn ít nhất là ba ngày hành trình, mỗi họa này Đồng Cảnh Trân gánh là cái chắc rồi”.

Bốn người bước ra bên ngoài trại, dưới ánh dương quang rực rỡ, đồng cỏ trải dài tưởng chừng như vô tận, khiến tinh thần con người trở nên phấn chấn. Từ Tử Lăng thở dài một tiếng rồi nói: “Vậy thì tốt rồi. Nếu Tào Ứng Long cũng tin Tiều Tiễn bội ước, vậy thì bước tiếp

sau của Tiêu Tiền sẽ là vượt sông Trường Giang tiến lên phía bắc, thừa lúc đại quân của hai kẻ kia đang bị cầm chân ở Dương Dương và Viễn An, công chiếm đại bản doanh của chúng. Trong tình hình đó, Chu Xán và Tào Ứng Long chỉ còn cách lui quân để bảo toàn thực lực mà thôi”.

Bạch Văn Nguyên gật đầu nói: “Chu Xán và Tào Ứng Long chẳng những sẽ nghi ngờ Tiêu Tiền, mà còn nghi ngờ lẫn nhau, khó có thể hợp tác, lúc ấy chúng ta sẽ có cơ hội để lợi dụng”.

Khấu Trọng thần nhiên nói: “Với binh lực hiện nay của chúng ta, cho dù thêm Phi Mã Mục Trường và binh tướng cũ của Cảnh Lăng cũng chỉ có thể tập kích được một trong hai quân mà thôi, Bạch huynh thấy chúng ta nên chọn kẻ bất hạnh nào đây?”.

Bạch Văn Nguyên cảm kích nói: “Chỉ một câu nói này của Thiếu soái thôi đã khiến Văn Nguyên cam tâm tình nguyện ra sức vì ngài rồi. Nói thực lòng, tại hạ đương nhiên muốn chọn Chu Xán để rửa mối thâm cừ. Nhưng về mặt chiến lược thì đó là một hành động bất trí, chuyện này có thể phân thành ba phương diện để giải thích”.

Lạc Phương kinh ngạc thốt lên: “Tại hạ chỉ nghĩ đến quân lực của Chu Xán mạnh hơn Tào Ứng Long mà thôi, không ngờ lại còn hai nguyên nhân khác nữa”.

Bạch Văn Nguyên mỉm cười nói: “Lạc huynh chỉ là nhất thời không nghĩ ra mà thôi”.

Từ Tử Lăng nói: “Ta chỉ có thể đoán được một nguyên nhân, chính là nếu chúng ta tấn công Chu Xán, Tiêu Tiền sẽ sai rồi sai luôn, lập tức dẫn quân vượt Trường Giang, công chiếm lãnh địa của hai minh hữu đang trong cơn thịnh nộ. Tào Ứng Long dù sao cũng chỉ là thảo khấu, chỉ giỏi công chứ không giỏi thủ, để y ngăn cản Tiêu Tiền tiến lên phía Bắc thì tuyệt đối không thể bằng Chu Xán”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Nguyên nhân thứ ba có thể nói ra được rồi đó”.

Bạch Văn Nguyên vui vẻ đáp: “Sự thực thì Từ huynh đã nói ra rồi. Quân lực của Tào Ứng Long tuy lên đến bốn vạn, song thủy chung cũng chỉ là một đám lưu khấu mã tặc ô hợp mà thôi. Lúc thắng thì khí thế dâng cao ngút trời, còn khi bại thì sẽ như nắm cát khô, lòng người hoảng loạn, vô tâm luyện chiến. Bọn chúng lại không có gia viên thân tộc cần phải bảo hộ như thủ hạ của Chu Xán, mà đa phần là những kẻ một thân một mình, nói đi là đi, vì vậy chỉ cần chúng ta nắm được chính xác lộ tuyến triệt thoái của chúng, thì có thể tung mả lưới diệt gọn, trừ hại cho dân”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Cách nhìn của Bạch huynh quả là hết sức độc đáo, cha con Chu Xán không biết trọng dụng hiền tài, thật là vô cùng bất trí”.

Bạch Văn Nguyên cười khở: “Chính vì Bạch mỗ kịch liệt phản đối chuyện kết minh với Tào Ứng Long nên mới làm Chu Xán động sát cơ. Chu My thì sớm đã chán ghét tại hạ... lần này may mà được hai vị ra tay cứu giúp. Mấy ngày nay lại được cùng các vị kề vai sát cánh, quả thực là thống khoái vô cùng”.

Khấu Trọng vỗ mạnh vào lưng y một cái, rồi cười dài nói: “Sau này mọi người đều là huynh đệ một nhà cả”.

Lạc Phương hưng phấn đến đỏ cả mặt, hớn hỏ nói: “Tào Ứng Long tội ác ngập đầu, chúng ta phải giết cho bọn hăn không còn manh giáp mới được”.

Khấu Trọng nói: “Theo Bạch huynh thì Tào Ứng Long sẽ đi đường nào vậy?”.

Bạch Văn Nguyên lấy trong người ra một sấp địa đồ, rút ra một tấm trải xuống mặt đất. Ba người bọn Khấu Trọng cũng ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn theo ngón tay y: “Trước khi kết minh, Tào Ứng Long từng bị Bạch mỗ đánh bại, chạy về phía Tây sông Khê Thủy phía Nam Cảnh Lăng, công chiếm hơn trăm thôn làng xung quanh đó, vì vậy y căn bản không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể lui quân trở về sào huyệt cũ mà thôi. Đầu tiên hăn phải qua Tử Thủy, qua Kinh Sơn, rồi vượt Chương Thủy. Nếu chúng ta mai phục ở Chương Thủy, nhân lúc quân của hăn qua sông mà tấn công từ hai mặt, đảm bảo có thể khiến cho Tào Ứng Long vĩnh viễn cũng không thể trở về được sào huyệt của mình”.

Khấu Trọng gật đầu: “Quả là diệu kế!”.

Nói đoạn gã liền đập mạnh tay lên vai Lạc Phương, mỉm cười nói: “Tiểu Phương biết phải làm sao rồi chứ?”.

Lạc Phương hưng phấn gật đầu: “Giờ ta sẽ lập tức trở về mục trường thông báo cho trường chủ”.

Thiếu Soái quân tràn vào khu rừng rậm bên bờ Chương Thủy, dựng trại nấu cơm, người ngựa đều tranh thủ chút thời gian ngắn ngủi trước lúc đại chiến để nghỉ ngơi sau ba ngày kiếm trình vất vả.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạch Văn Nguyên và Tuyên Vinh thì không dừng ngựa mà đi thẳng lên phía thượng du của dòng sông.

Đến một đoạn sông hẹp, Bạch Văn Nguyên liền dùng roi ngựa chỉ ra nói: “Nếu chúng ta có đủ thời gian, có thể xây dựng đập gỗ ở đây, rồi dùng bao cát để gia cố thêm để chặn bớt dòng chảy. Khi bọn Tào Ứng Long qua sông, thì quân ta sẽ phá đập cho nước tràn về nhấn chìm bọn chúng, cắt đôi cả đoàn quân, lúc ấy mà thừa cơ tấn công thì đảm bảo không tốn chút sức lực cũng tiêu diệt được hết lũ tặc khấu này”.

Tuyên Vinh chất lưỡi kiếm rỏ: “Tiếc là chúng ta không có nhiều bao bố đựng cát, hơn nữa muốn làm một con đập gỗ ngăn sông ít nhất cũng phải tốn mười ngày, đừng nói là lao sư động chúng, chỉ riêng về mặt thời gian chúng ta đã ứng phó không kịp rồi”.

Từ Tử Lăng nói: “Bạch huynh từng nhiều lần giao chiến với Tào Ứng Long, có thấy hắn có điểm gì cần đặc biệt lưu ý không?”.

Bạch Văn Nguyên trầm ngâm: “Tào Ứng Long có thể tung hoành giang hồ là có ba nguyên nhân, một là hành quân cực nhanh, phiêu hốt vô định, một khi gặp phải hiểm trở, sẽ lập tức triệt thoái, đây là bản sắc của lưu khấu, nhưng đích thực đã nhiều lần giúp hắn thoát khỏi hiểm cảnh”. Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: “Kẻ đó chính là lấy chiến tranh để nuôi chiến tranh, bất luận là thất bại nặng nề thế nào, chỉ cần bọn chúng đào thoát được thì sẽ lại tiếp tục cướp bóc khắp nơi, đồng thời chiêu nạp bạo dân mở rộng thế lực, hoàn toàn không phải lo lắng chuyện gì”.

Khấu Trọng nói: “Nhưng cũng có điểm bất lợi đó là người người đều kết hợp lại vì lợi ích, không hề có lý tưởng nhất chỉ gì cả. Vì vậy chỉ cần giết chết ba tên đầu sỏ Tào Ứng Long, Phòng Kiến Đỉnh và Hương Tiên thì năm cát ròi này sẽ vĩnh viễn không thể nào tụ lại được nữa”.

Từ Tử Lăng nhớ lại cảnh tượng bọn lính Tù sau khi chiến bại đã đi khắp nơi giết người phóng hỏa, gian dân phụ nữ, thì dứt khoát nói: “Chúng ta nhất định phải diệt sạch đám hung đồ này, nếu không những thôn làng xung quanh sẽ gặp đại họa đó”.

Tuyên Vinh gật đầu nói: “Muốn giết sạch bọn chúng tuy không dễ, nhưng không phải là không có cách”.

Khấu Trọng lại hỏi Bạch Văn Nguyên: “Tào Ứng Long có chiêu số gì độc đáo không?”.

Bạch Văn Nguyên liền nói ngay: “Chính là dạ chiến, bất luận hành quân hay tác chiến ở đâu, bọn chúng cũng đều chọn ban đêm để tiến hành, thần xuất quỷ mật, muốn đánh là đánh, muốn chạy là chạy, chiếm hết tiện nghi”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Vậy phải làm sao mới bức chúng qua sông vào ban ngày nhỉ?”.

Từ Tử Lăng nhăn trán suy nghĩ rồi nói: “Chỉ cần làm cho chúng biết được đại quân của Phi Mã Mục Trường đang đuổi sát phía sau, thì đâu tới lượt chúng chọn ngày hay đêm để qua sông chứ?”.

Khấu Trọng nói: “Tuyệt diệu nhất chính là Tào Ứng Long không thể ngờ chúng ta đã tới đây trước một bước để cung hầu đại giá của hắn, mà cứ tưởng rằng chỉ cần qua sông là có thể an toàn lui binh, tính chuyện báo thù rửa hận”.

Bạch Văn Nguyên thúc nhẹ vào hông ngựa rồi nói: “Xin đi theo tại hạ!”.

Nói đoạn liền quay đầu ngựa, chạy ngược về phía hạ du, lúc chạy lúc dừng, được hơn mười dặm thì Bạch Văn Nguyên lại chuyển hướng chạy lên thượng du, chừng bốn năm dặm thì tung mình xuống ngựa, để mặc cho nó đi tìm cỏ ăn. Bạch Văn Nguyên đến bên bờ sông cẩn thận quan sát, cuối cùng đứng lên cười ha hả nói: “Hoàng thiên bất phụ hữu tâm nhân, cuối cùng thì cũng tìm được nơi bọn Tào Ứng Long qua sông lần trước rồi”.

Ba người cộn Khấu Trọng mừng rỡ chạy lại gần y, phát hiện trong bụi cỏ có bốn chiếc cọc gỗ to như thân người, cắm sâu vào trong lòng đất, bên trên còn có lỗ để xỏ dây thừng nữa. Chúng nhân lại chia nhau tìm kiếm, tìm thêm được bảy tổ cọc gỗ như vậy ở xung quanh đó.

Bạch Văn Nguyên hân hoan nói: “Chỗ này tuy rộng tới mười trượng, nhưng thủy lưu lại rất hiền hòa, là nơi thích hợp nhất để qua sông”.

Tuyên Vĩnh dõi mắt nhìn sang bờ bên kia, cười cười nói: “Dám chắc trong khu rừng kia phải có trên trăm chiếc thừng gỗ lớn, chỉ cần dùng dây thừng nối chúng lại, rồi đặt thêm mộc bản lên trên là thành cầu nổi rồi, không cần đến một canh giờ, bọn chúng có thể làm được tám chiếc như vậy”.

Khấu Trọng nói: “Đáp án ở ngay trước mắt, chúng ta qua xem thử là biết ngay”.

Từ Tử Lăng nói: “Cần nhất là phải ép chúng vội vàng qua sông, bằng không nếu để tặc binh bày trận bên bờ sông hoặc sai người lên chỗ cao quan sát thì chúng ta khó mà đột kích được”.

Khấu Trọng thở dài: “Vậy thì phải xem mỹ nhân trường chủ của chúng ta có chịu ngoan ngoãn nghe lời hay không rồi”. Nói đoạn gã liền quay sang bảo Tuyên Vĩnh: “Đêm nay

chúng ta sẽ chuyển quân ra đây, đồng thời chuẩn bị mọi thứ cho thật ổn thỏa. Bây giờ hãy qua sông trước xem thử, sau khi khẳng định có cầu nổi, ta và Văn Nguyên sẽ đi nghênh tiếp đại quân của Phi Mã Mục Trường, còn Tiểu Vĩnh và Lãng thiếu gia lưu lại đây chờ tin tức". Kế đó gã cười cười nói: "Làm nhiều chuyện bất nghĩa thì sẽ tự diệt vong! Lũ ác tặc kia, lần này là ông trời muốn thu thập các ngươi, Khấu Trọng này chỉ là kẻ chấp hành thôi!".

- o O o -